

В СВЕТА НА ПРИКЛЮЧЕНИЕТО

За първи път клуб "Изследовател" към адвентната църква в Русе подари на децата и юношите в града едно различно и неповторимо изживяване - детско-юношеския празник "В света на приключението". Празникът бе организиран по случай Деня на детето с любезното съдействие на Община Русе.

Близко 450 деца участваха в нетрадиционните за тях забавления. През целия ден имаше отбори, които преминаваха своята писта. Започваха с "каросела" и преодоляването на центробежната му сила. Продължаваха с атракционния въжен лифт и люлеещия се мост. Следваше пожарната кола, печене на скаутски хляб. После трябваше да кажат две-три думи на кмета и да се впунат в двубой с възглавници. Накрая предаваха своята карта със заверени постове и отиваха на снимки с клоуна. За родителите бе организиран пост за изработка на луксозни картички.

През 9-те часа, в които протече детско-юношеският празник, за всички посетители се грижи 30-членният екип на клуб "Изследовател". Желанието им бе да се популяризира дейността на клуба сред широката общественост и да се отвори път за общуване и за в бъдеще.

"Изследовател" изказва особени благодарности на Община Русе, медийните им партньори, Пожарната команда, БЧК и целия организационен екип.

Клуб "Изследовател" - Русе

ДА ПРЕЖИВЕЕШ СВОЯ КАРМИЛ

Историята, която помолех Петя да разкаже (и никак не беше лесно да я склоня), е история за борба и победа - за триумфална изява на Божията мощ в живота на верния Му последовател. Тя докосна мен, защото понякога имам нужда да виждам проявленията на силата на Бога по-негдувсмислено, и се надявам да докосне и вас, читателите на нашия вестник.

Петя, наскоро двайсет и четирима респектиращи доценти и професори гласуваха единодушно "за" при защитата на твоята докторска дисертация. Защото си жена или въпреки че си жена стана така?

Ами... не зная! Наистина такава единомислие не е типично за тях от години. Добре, ще стигнем до там. Да започнем последователно. Имала си дилема в кандидатстудентския си период между рисуването и Техническия университет. Остана ли художествената ти нагласа, след като се ориентира към инженерната специалност?

Оттогава много рядко рисувам, но онова, което рисуването ми носеше като преживяване и световъзприятие, се прехвърли върху другите сфери на живота ми, в това число и върху специалността, която завърших, колкото и на пръв поглед да изглеждат несъвместими.

Каква беше специалността ти?

Общо машиностроене и уредостроене, специализирах неметални материали и конструкции.

С други думи не от лесните. Но ти реши да продължиш с докторантура. На какво беше посветена пък тя?

Научната ми специалност е машинознание и машинни елементи, но, както всеки докторат, и моят беше доста по-тясно специализиран. Беше в областта на... (засмива се) полимерните композити за машинни елементи, а по-общо казано - трибология на полимерите...

?!?... Трудно ли ти беше да се справиш с толкова сложни неща и как стигна до идеята да се захванеш с тях?

Не, не ми беше трудно, защото цялото ми висше образование ме подготви да се справя. Имах добър научен ръководител и винаги можех да се обръщам за съвет към бившите си преподаватели от катедрата, които всъщност ме поканиха да започна докторантура. Ръководителят на дипломната ми работа сам ми подготви документите за изпита, на който трябваше да се явя, за да кандидатствам. В науката трудно можеш да постигнеш нещо, ако не бъдеш допуснат в нечия школа и не стъпиш върху нейните постижения.

Значи спечели конкурс и нивото на трудностите се покачи. С какво поточно трябваше да се пребориш през периода, който последва?

За да се защити един докторат, по естеството си той трябва да представлява принос към науката. Така че след като избрахме темата с научния ми ръководител, около година и половина, на средата на докторантския период, стана ясно, че действително работата по нея ще доведе до нови научно-приложни резултати. Работех със свръ-

Петя Накова е родена през 1974 г. От 1992 г. е член на Църквата на адвентистите от седмия ден. През 1998 г. завършва Техническия университет в София и оттогава е машинен инженер. От 1999 година започва докторантура и става сътрудник на в. „Християнска мисъл“, а скоро след това - главен негов редактор, какъвто е и до днес. Омъжена е и със съпруга ѝ Росен Наков имат едно дете.

високомолекулен полиетилен, който, поради съвместимостта му с човешкия организъм, се използва за направата на изкуствени тазобедрени стави. А аз исках да му намеря приложение като машинен елемент. И тогава именно - след година и половина работа, стана ясно, че този път ще доведе до реални плодове. Публикувах първите си статии в международни списания. Точно тогава обаче станах майка.

Това помогна ли, или усложни задачата да довършиш работата си?

Помогна. Станах по-уверена в себе си, а тази увереност се прехвърли върху работата над доктората. От друга страна, усложни нещата, защото вече разпо-

лагах с много по-малко време, а и синът ми често боледуваше.

Продължаваше да има обаче и други, обективни трудности. Лабораторията за експерименти беше зле оборудвана, с остарели или развалени опитни установки. Научният ми ръководител обаче направи много в това отношение.

Четири години сама работеше над вестника. Припокри ли се този период с докторантския?

Да, дори двата започнаха в един и същи момент - през февруари 1999 година. Като съзнание за отговорност, която носех за "Християнска мисъл", го поставях наравно с това за детето ми.

И как успяваше на принципа на "човека

оркестър"?

Беше трудно. Трябваше да се науча да съвместявам два толкова различни творчески процеса. Вестникът изисква специално отношение, не можеш да го правиш "между другото". Винаги в съзнанието ми бяха думите на Елън Уайт - един християнски редактор не трябва дори да хваща перото, ако не усеща, че е под влиянието на Светия Дух. Имаше много безсънни нощи, затова и поисках помощници.

С една дума - пътят до успешната развръзка никак не беше лесен, нали?

Истински трудният момент настъпи, когато дойде краят на трите години - когато трябваше да внеса готовата дисертация, да се открие процедура по защитата ѝ. Бях написала само литературния обзор и повече от година стоях вкъщи пред компютъра, за да оформя графично резултатите, да подредя логиката на изложението, да напиша останалите пет глави. Беше голямо изпитание за нер-

вната ми система... Крепеше ме мисълта, че "му се вижда краят", но този край все бягаше - по-надалеч и по-надалеч във времето... И се питах - "Господи, защо всичко не свършва? Докога ще бъде така?"

Как се стигна до финала?

В един момент обуздаваш перфекционизма си и си казвах: "Написаното е достатъчно." А в плана на реалното време, с което разполагах - срокът за предаването на дисертацията изтече, предадох я и беше назначена вътрешна защита.

С това перипетиите приключиха ли?

Мислех, че да. Но на вътрешната ми защита беше повдигнат един много щекотлив въпрос, касаещ работата ми. Той можеше да породи сериозни усложнения. Така че напрежението, вместо да се разреши, нарасна и стигна до кулминацията си на самата защита.

И как изглежда един жизнен път през очите на човек, инвестирал толкова време и сили в нещо, за което си дава ясна сметка, че може да приключи или да не приключи успешно?

Мобилизирах всичките си усилия да вярвам, че Бог е на твоя страна, че ще те подкрепи. Бориш се да не изгубиш вярата си. Колкото до мен, трудих се и направих това, което се очакваше, което беше по силите ми. Но като вярващи знаем, че Бог може да влияе с Духа Си.

В моя конкретен случай аз - една 31-годишна млада жена, трябваше да се изправя срещу 24-ма доценти и професори, от които никога не е на по-малко от 65 години и сред които е Ректорът на Техническия университет... Всички те съставляват така наречения "Специализиран научен съвет по механични технологии и транспорт при Висшата атестационна комисия", т. е. ВАК... Присъства със съмнение за защита, при които опитни преподаватели,

когато дойде моментът на задаването на въпросите, се обръкват. Вътрешни междусобици сред научните работници на университета можеха да станат причина за преднамерено провокативни въпроси. Всичко това много ме притесняваше и знаех, че отвъд човешките ми възможности единствено и само Бог можеше да доведе нещата до успешен финал.

Как "проектът" победи?

Двадесет и четиримата членове на комисията гласуват анонимно. Щеше да бъде в реда на нещата - защото така става винаги - да има гласове "за", "против" и "въздържали се". Но още при разискванията преди гласуването се чуа изказвания, като: "Не само ще гласувам "за", но и ще гласувам с удоволствие". Председателят на комисията дойде да ме поздрави още преди да обявят резултата. А той беше 24 гласа "за". След това всички минаха, за да ми стиснат ръката, да ме поздравят, да изразят удоволствието си от цялата защита и да ми кажат, че толкова пълно единодушие не е имало от години. Ако имаше сериозни усложнения. Така че напрежението, вместо да се разреши, нарасна и стигна до кулминацията си на самата защита.

Но те не минаха "нормално", а бляскаво!

Да, това беше просто категорична Божия намеса. Проява на Божията сила в огромна мярка.

Нещо като един своеобразен "Кармил" - подобен на този на пророк Илия?

Определено. Дни наред след това мислех за пророк Илия на Кармил и сравнявах двете преживявания. Чувствах се истински герой, но още на следващия ден трябваше да се върна в "реалния живот", да се сблъскам със всевъзможни ежедневни проблеми и да ги решавам. И си мислех отново за Илия. Той трябваше да научи, че Кармил - това не е ежедневие. Но в него - в ежедневието - има такива върхове, поне един в живота на всекиго, на които Бог "повдига крайчеца", за да видим божествеността Му, която се изразява в сила, могъщество, безпрекословно изпълнение на това, което е според плана Му и е от изключителна полза за този, който е застанал на Негова страна.

Продължава на стр. 6